

Forfatter: Udrag fra Moster Maria

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 75.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366606160/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

»Vil de gjøre mig frygtson for min egen Indbildning – spurgte Hr. Hind og løe – nei dertil har jeg til Tykke ikke Fantasie nok, og Hvo som ikke har Troen derpaa, staar netop mindst fare for slige Forvildelser. Som Poesie betragtet horer jeg imidlertid ret gerne paa alle slige Hjernespind, og har fra min Barndom et temmeligt Forraad, hvormed jeg kan opvarte Dem, naar vi Intet bedre har at tale om.»

»Intet er mig kjærere: o fortæl, fortæl, kjære Hr. Hind! Deres sidste Historie om den store ulykkelige Røver holdt jeg ret meget af, og havde jeg været i hans Bruds Sted –»

«Saa havde De maaskee dog ikke forladt ham?»

»Nei, dertil var han dog for tro og ærlig, skjøndt han rigtignok var en næsomm Mand. Men Spøgelschistorier ere dog bedre; fortæl os nogle ret frygtelige! Dog det siger jeg Dem, kom mig ikke bag efter og forklar det paa en naturlig Maade, saa det bliver til Rorter eller Muus, hvad jeg troede var Aander eller overnaturlige Væsner; det kan jeg ikke lide for min Dod.»

»Modige Sjæl! De gruer ikke engang for det Skrækkeligste og vil have virkelige Spøgelschistorier; men dermed kan jeg naturligviis ikke tjene Dem, da jeg ikke kan ansee nogen for virkelig, om den saa hændtes mig selv.»

»Heller ikke for sandsynlig eller muelig?»

»Nei, derfor bevare mig den sunde Menneskeforstand! meer end poetisk Tro derpaa har De neppe selv, skjønte Maria! thi De har dog vist Inter oplevet, som De med Rimelighed kunde henføre til det Overnaturlige.»

»Det behøves ikke heller, just fordi jeg troer det alligevel; men jeg frygter ikke derfor.»

»De troer da vel ogsaa paa Dobbeltgjængere, skal vi see?» spurgte Herr Hind nu og smilede.

»Derom veed jeg ikke hvad jeg skal tænke, det synes mig dog næsten alt for besynderligt.»

»De vilde vist ogsaa forfærdes, hvis De saaledes engang tog et flygtigt Skyggebillede for en af deres bedste Venner.»

»Naar det var En, jeg ret holdt af, troer jeg dog ikke jeg vilde frygte derfor. Det vilde være mig et Bevis mere for, at Aanden kan være hvor den vil, og for en god og kjær Aand havde jeg jo Intet at frygte.»

»Men De maa dog antage det for umuligt – vedblev Herr Hind – eliers kunde de jo ikke være vis paa, at det var mig, som stod her for

Dem i dette Øieblik: saa meget meer, som man hjemme paa min Gaard virkelig har villet indbilde mig, at jeg gaacr dobbelt.»

»Min Gud, De forskrækker mig,« sagde Maria ængstelig. I det samme gik Døren op, og hendes Søster traadte ind. Da hun saae Herr Hind der hos Maria og Børnene, forsvandt Smilet, hvormed hun traadte ind, og den noget kolde Maade, hvorpaa hun besvarede den unge Herremands Hilsen, viste tydeligt nok, at han ikke var velkommen. Maria blev forlegen derover, og søgte at skjule sin Misfornøjelse med Søsterens Ordknaphed, idet hun satte en Stol til Herr Hind og bad Pigen om flere Gløder til Themaschinen.

Forstemtheden varede heller ikke ret længe; thi Herr Hind vidste strax at sige Fruen noget Behageligt, uden at det ligefrem syntes smigrende; men han havde en let og fin Maade at udtrykke sig paa, som sjelden forfejlede sin Virkning.

Han var en ung smuk Mand, høi og kraftig bygt, med fyrige brune Øine, sorte Øienbryn og stærkt sortsmudset Hage. For at adspredde sig efter sin unge Kones Død, havde han nylig forladt sin Herregaard i Jylland, og agtede at tilbringe nogle Maaneder i Hovedstaden, hvor han allerede havde gjort Bekjendskab i flere gode Familier. Ved en Bekjendt af Huset, som var Marias Curator, havde han ogsaa faaet Adgang til Capitain S...s Huus, og havde ved sit høist behagelige Væsen allerede gjort stort Indtryk paa den skønne Marias Hjerter. Dette havde Søsteren bemærket, og søgte nu ofte, ved en mindre forekommende Mødtagelse, at formindske hans stedse hyppigere Besøg, og naar hun var allene med Maria, havde hun altid meget at indvende mod hendes Lovtaler over Herr Hinds artige Levemaade og indtagende Væsen.

Næste Dag sad Maria med Syerammen ved Vinduet, og saae fra andet Støkværk ned paa Gaden ved Stranden, hvor Herr Hind nylig var gaaet forbi og havde hilset. »En klog Mand er denne Herr Hind – sagde Søsteren – hans Udvortes er endogsaa smukt og behageligt, og han veed altid, at sige os noget Forbindtigt, eller hvad man forresten gjerne horer; men det er dog Altsammen ikke nok, til at overvinde det Ubehagelige i hans Smil og det besynderlige Træk ved Munden, som selv i den meest underholdende Samtale ikke forlader ham. Den Mand desuden, som saa hastig kan glemme sin første Kjærlighed, og allerede indlede en ny Forbindelse, førend hans første Kone er blevet kold i Graven (han bærer jo Sørgedragt for hende endnu) den Mand